i ďábel snažil skrýt. Když se s rudými lícemi oddělili, jen si hleděli do očí jako by se snažili navzájem si přečíst, co mají v duších. Ďábel zmařené naděje a žal starce a Zbyšek radost mládí, tolik naděje, až by byla škoda to zmařit. Ďábel se ze široka usmál. Možná by pro Zbyška měl jiný úděl. „Budu muset jít. Sejdeme se zase za pár měsíců." Prohlásil nakonec. „Stihneš to do léta? Až budu švec, vyrazím do královského města se poohlédnout po práci, poznat trochu svět." „Nevím." Ďábel se zamyslel, než vytáhl z kapsy černý kámen. „Nos ho u sebe a já si tě najdu." Podal ho Zbyškovi. „Budu. Tak na shledanou?" „Ano, na shledanou." Vyšli z hostince a ďábel se propadl do Pekla. Vstříc dalšímu dlouhému čekání.

Měsíce opět plynuly svým tempem, někdy pomalým někdy pádícím klusem, po tuhé zimě přišlo teplo a brzy nastalo léto. Jak mistr švec slíbil, Zbyšek byl vyučen. Tak se vydal na putování krajinou. Poprvé došel dál než do sousední vsi a šel tak dlouho, až došel do královského města. Nejprve prodával na trhu, a když si vydělal dost, otevřel si vlastní dílnu. Pracoval poctivě a o práci nikdy neměl nouzi. Pořídil si nad dílnou skrovný byteček a pomalu si začal zvykat na městský ruch. I když byl tak daleko od všeho, co znal, moc mu to nechybělo. Tady mohl začít nový život s čistým štítem. Nikdo o něm nic nevěděl. Ani o tom, jak rád se zdržoval s muži. Také, že se o něj hned začínaly zajímat městské paničky. Přeci jenom, poctivých pracovitých mužů tolik ve městě nebylo. Ale Zbyšek myslel jen na jediného. Na ďábla. A jejich polibek. Nebyl sice nijak dlouhý, ale byl senzační. První polibek, který sdíleli i první ve Zbyškově životě. Kolik jich už asi rozdal ďábel? Zbyšek nevěděl a ani nechtěl vědět. Byl rád, že s ním ďábel tráví čas, i když je to jen pár chvil za mnoho měsíců. A to ďáblovo vyprávění... Kolik měl naděje, měl spokojenou rodinu a děti a o to vše přišel. Prý je pouhé zlo, ale jak by zlo mohlo takto cítit?

Opět nastala zima a poté přišlo jaro. Ptáci zpívali a vše bylo v rozkvětu. První slunko přinášelo novou naději. Zbyšek šil lehkou vycházkovou obuv a svůj příbytek vyzdobil Zlatým Deštěm. Bylo opravdu krásně. Když pojednou se obloha zatáhla a začal foukat ledový vítr. Vypadalo to jako kdyby se blížila pořádná vichřice. V tom nečasu moc lidí nechodilo, a tak se Zbyšek rozhodl, že pro dnešek zavře. V tu ránu zazvonil zvonek, jak se otevřely dveře dílny. „Pozdrav pánbůh, co to bude?" Zbyšek se automaticky otočil ke dveřím. Když spatřil příchozího muže, strnul. „Zdravím." Odpověděl cizinec. „Zdravím." Zbyšek se nervózně usmál. „Jak se vede? Koukám, že už to tady máš pěkně zařízené..." Usmál se ďábel. „No už tu jsem přes tři čtvrtě roku, od podzimu. Snažím se." Zbyšek úsměv opětoval. „A co ty? Je to dlouho, co jsem tě neviděl." „To víš. Musel jsem čekat. Ale jsem rád, že jsem zpátky." „Já taky. Tak co budeme dělat? Chceš pít? Znám tady dobrou

putyku, hnedle za rohem." Navrhoval Zbyšek. „Mám něco lepšího." Ďábel se potměšile usmál. „Nechtěl by ses podívat do Pekla?" Jeho návrh Zbyška zaujal. „To by mohlo být zajímavé." „Dobře, tak pojď, za městem se propadneme dolů, ať nepoutáme zbytečně pozornost." „Dobře." Zbyšek zamkl dílnu a šli až na samý kraj města, kde vzal ďábel Zbyška pod paží. „Odteď se drž u mě, dobře?" „Ano." Zbyšek souhlasil, a tak ďábel zařídil, aby je země propustila do svých vnitřností. Dopadli k vodopádu řeky Smrti. Cesta kamením je pěkně potloukla a tvrdým dopadem se Zbyškovi podlomila kolena. „V pořádku?" Zeptal se ho ďábel. Zbyšek už chtěl odpovědět, když zjistil, že se nemůže nadechnout. Hustý vzduch smrdící sírou a spáleninou ho dusil. Už se mu motala hlava a začínal vidět hvězdičky. Naštěstí ďábel pochopil, co se děje, a pevně uchopil Zbyškovu ruku, přičemž ho očaroval, aby mohl dýchat vzduch, který nebyl určen živým. Zbyšek se zhluboka nadechl a pomalu se rozdýchával. „Co to bylo?" Zeptal se. „Zdejší vzduch nemohou dýchat smrtelníci. Taková pojistka, kdyby sem někdo náhodou zabloudil a podařilo se mu neutonout v Řece." Vysvětlil ďábel. „To je strašné." „Ale efektivní. Tak jdeme." Zavelel ďábel a, následován Zbyškem, vyrazil spoře osvětlenou soutěskou, až došli k ohromné zlaté bráně, na níž byl nápis ze zlatých písmen: DOŠLI JSTE SVÉHO ZATRACENÍ.

Brána se otevřela a za ní stál démon. „Můj drahý Nodere." Ďábel ho obejmul. „Vítej zpět otče." Opětoval jeho pozdrav Noder. „Takže ses rozhodl přivést toho smrtelníka sem?" Podíval se na Zbyška s despektem. „Ano. Chci mu ukázat jeho budoucí domov." Řekl ďábel. Jeho radost přímo kontrastovala s Noderovým zhnusením. „Zbyšku, to je můj nejstarší syn, Leviatan, původním jménem Noder. Pýcha celého Pekla. Spolu se mnou, Luciferem, a mým mistrem, Satanem, tvoří Nesvatou trojici. Víš, co to je?" Zeptal se ďábel řečnicky, než pokračoval. „Nesvatá trojice je takový malý nápad. Jako přímý protiklad Boha a jeho Svaté trojice: Můj mistr, Satan, je anti-Bůh, otec, podstata naší malé revoluce, symbolizován drakem, já jsem Falešný prorok, opak Svatého ducha, můj úděl je vyprávět a našeptávat, a můj syn Leviatan je anti-Krist, symbolizován bestií, je to náš vůdce a jediný z nás, kdo má ještě nějakou moc, řídí celé Peklo." Představil ďábel svou ideu i svého syna, na nějž byl právem hrdý. Připomíná mu jeho vlastní ambice, když byl mladý, jistě to dotáhne daleko. „Zase nepřeháněj, otče." Odbyl ho Noder. „Nejsem zas tolik významný. Ty a Aleron jste toho dokázali mnohem více. Jen díky vám a matce jsme tam, kde jsme. Ona by si zasloužila být opěvovaná, ne já." „Já vím." Ďábel si povzdechl. „Ale víš, že jsem jí slíbil, že jí do toho nebudu zatahovat, a že by o nic takového nestála." Řekl smutně. „A ty si to zasloužíš. Jsem na tebe opravdu velmi pyšný, synu." Dodal veseleji, usmál se a položil Noderovi ruku na rameno.

„Čas letí, musíme jít." Řekl ďábel najednou. „Jistě." Přikývl Noder, a tak vešli do prvního kruhu.

Už slyšeli výkřiky mučených, které tvořily podivnou zvukovou kulisu. Jaká to rajská hudba, pomlaskával si ďábel spokojeně. Ano, tohle místo měl přeci jenom svým způsobem rád. V Pekle bylo mnohem více světla než v soutěsce, převážně kvůli ohni, který plál z rozšklebených prasklin v zemi. U jedné z nich zrovna jakýsi démon skopával duši smrtelníka dolů do žhavých hlubin. „Tak toto je první kruh Pekla, celkově jich je sedm. Tady bydlí démoni v sedmi hradech, v každém hradu bydlí správci jednotlivých kruhů a paradoxně čísla hradů odpovídají úrovni jejich obyvatelů. Jednička je pro vůdce, Nesvatou trojici, a správce posledního kruhu, oproti tomu sedmička je pro ty nejnižší, kteří jsou často tak bezvýznamní, že ani nemají cejch. Po povrchu prvního kruhu se toulají duše s nejmenším počtem hříchů, zatímco vážnější hříšníci hoří dole v jámách plných Pekelného ohně. Oheň je pohonem Pekla. Jeho sluncem. Tam, kde je ho málo, je jen tma a pachuť smrti. To jsou v kostce spodní kruhy." Zakončil své vyprávění ďábel. „Někdy tě tam vezmu, ale dnes nechci plýtvat časem. Chci ti ukázat nejzábavnější část Pekla. Čtvrtý hrad. Tam se vyrábí alkohol a v přízemí je putyka, kde se schází celé Peklo. Pije se, kouří a smilní." Ďábel se zasmál. „Bude se ti tam líbit." Vyrazili kruhem dále. Po pusté pláni došli až do dalekého koutu, kde stál poměrně velký hrad. Již z dáli bylo vidět, jak se v přízemí svítí. Ďábel se Zbyškem vlezli dovnitř. Místnost byla zakouřená a bylo tam dost hlasito. Na podiu hráli muzikanti na dechové nástroje doprovázené rytmem bubnů a démoni se nespoutaně bavili. Někteří plnili přihlouplé sázky jako kdo toho vypije nejvíc najednou, jiní mlátili do stolu do rytmu hudby, někteří se dohadovali a jiní hráli karty. Oproti lidským hospodám totální chaos. Ďábel došel k pultu pro láhev alkoholu, v hospodě totiž nebyla obsluha, jednak aby nebylo třeba tolik pracovních sil, jednak by jen stěží mohli v tom ryku cokoliv udělat. Potom se Zbyškem usedli ke stolu úplně vzadu. Stoly byly jen hrubě stlučená prkna a dost i lepily, neboť se nikdo neobtěžoval je utírat. Ďábel nalil alkohol do pohárů a přiťukli si. Jakmile se Zbyšek napil, se pěkně zakuckal. „Co to je?" Zeptal se. Takový dryák v životě neměl. Bylo to silné, lehce sladké a květinové, s dost hořkým ocasem. „Pekelný alkohol." Zasmál se ďábel. „Nemrtvé růže fermentované a destilované do nejčistší podoby." Pochvaloval si ďábel, když vyprazdňoval svůj pohár.

Alkoholu v láhvi postupně ubývalo a zákonitě se ďábel se Zbyškem pořádně opili. „Půjdem na můj hrad!" Zvolal ďábel vesele. Se Zbyškem se chytili okolo ramen, ani jeden z nich již neudržel rovnou chůzi. Tak se dopotáceli až na první hrad, kde téměř po čtyřech vylezli do prvního patra a vpadli do obrovské mramorem obložené místnosti uprostřed níž stála rozlehlá postel.